

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 646/2025-7

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša a sudcov Libora Duľu a Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ] proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave sp. zn. 6Tos/151/2025 z 18. septembra 2025 takto

r o z h o d o l :

1. Žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred Ústavným súdom Slovenskej republiky **n e v y h o v u j e .**
2. Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkové okolnosti prípadu

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 7. novembra 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 6Tos/151/2025 z 18. septembra 2025 (ďalej len „napadnuté uznesenie“). Navrhuje napadnuté uznesenie aj jemu predchádzajúce rozhodnutie zrušiť a priznať mu finančné zadost'učinenie 5 000 eur. Taktiež požiadal o ustanovenie právneho zástupcu pre konanie o jeho ústavnej sťažnosti.
2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ je obžalovaný z prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 a ods. 2 písm. a) a b) s poukazom na § 138 písm. d) a § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona a z pokusu obzvlášť závažného zločinu vraždy podľa § 14 ods. 1 k § 145 ods. 1 a ods. 2 písm. d) s poukazom na § 140 písm. b) Trestného zákona. Je stíhaný väzobne z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

3. Sťažovateľ požiadal 14. augusta 2025 o prepustenie z väzby na slobodu. O jeho žiadosti rozhodol Okresný súd Trnava (ďalej len „okresný súd“) uznesením sp. zn. 10Tk/1/2021 zo 14. augusta 2025 (ďalej len „uznesenie okresného súdu“) tak, že ju podľa § 79 ods. 3 Trestného poriadku zamietol a väzbu sťažovateľa nenahradil dohľadom probačného a mediačného úradníka.

4. Sťažovateľ podal proti uzneseniu okresného súdu sťažnosť, o ktorej krajský súd rozhodol napadnutým uznesením tak, že ju podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol.

II.

Argumentácia sťažovateľa

5. Sťažovateľ pred ústavným súdom namieta, že v trestnom konaní vo veci samej je prísediaci člen senátu príslušník Policajného zboru, čo namietol aj vo svojej záverečnej reči pred vyhlásením rozsudku zo 14. júla 2025, keď argumentoval, že orgán činný v trestnom konaní nie je nestranný súd. Okresný súd však o jeho námietke nekonal, keď uviedol, že podaná námietka zaujatosti nespĺňa náležitosti podľa § 31 Trestného poriadku. Krajský súd v napadnutom uznesení poprel podstatu jeho základných práv, predovšetkým práva na ukončenie väzby v prípade, že sa samotné trestné stíhanie ukáže byť nezákonné, pretože sa nedostatočným spôsobom vysporiadal s otázkou nezákonne zloženého senátu vo veci samej. Sťažovateľ zdôraznil, že o podanej námietke zaujatosti sa nekoná iba v prípade, že je ňou napádaný riadny procesný postup súdu, v jeho prípade však o riadny procesný postup nešlo.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Predmetom ústavnej sťažnosti je namietané porušenie práva sťažovateľa na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru napadnutým uznesením, ktorým bola zamietnutá jeho sťažnosť proti uzneseniu okresného súdu o zamietnutí jeho žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu.

7. Ústavný súd ústavnú sťažnosť predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Ústavný súd na predbežnom prerokovaní preskúmal, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

8. Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že väzba je najzávažnejším zásahom do osobnej slobody a do práv obvineného. Keďže ide o najzávažnejší zásah, vyžaduje po celý čas súdnu kontrolu jej ústavnosti a zákonnosti (m. m. III. ÚS 26/01). Je výsostným právom, ale aj povinnosťou všeobecného súdu skúmať všetky okolnosti spôsobilé vyvrátiť alebo potvrdiť existenciu skutočného verejného záujmu odôvodňujúceho so zreteľom na prezumpciu neviny výnimku z pravidla rešpektovania osobnej slobody a uviesť ich v rozhodnutiach o väzbe (I. ÚS 187/09, rozsudok vo veci Toth proti Rakúsku z 12. 12. 1991, sťažnosť č. 11894/85, bod 67).

9. Každé pozbavenie osobnej slobody musí byť „zákonné“, t. j. musí byť vykonané „v súlade s konaním ustanoveným zákonom“, a okrem toho každé opatrenie, ktorým je jednotlivec pozbavený osobnej slobody, musí byť zlučiteľné s účelom čl. 17 ústavy, ktorým je ochrana jednotlivca proti svojvôli (I. ÚS 165/02, I. ÚS 177/03, I. ÚS 115/07). Z čl. 17 ods. 2 ústavy vyplýva neodmysliteľná súvislosť medzi väzobným dôvodom uvedeným v zákone a rozhodnutím sudcu alebo súdu, a to nielen pri rozhodnutiach o vzatí do väzby, ale aj počas ďalšieho trvania väzby. Zákonnosť väzby je zároveň determinovaná aj skutkovými okolnosťami, ktoré by svojou podstatou mali dať *ratio decidendi* (nosné dôvody) na uplatnenie vhodného zákonného ustanovenia (III. ÚS 271/07, I. ÚS 58/2017).

10. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva ďalej vyplýva, že súd rozhodujúci o pozbavení slobody nemusí dať odpoveď na každý argument osoby pozbavenej slobody. Tento súd však nesmie ignorovať konkrétne skutočnosti namietané touto osobou, ktoré by mohli spochybniť existenciu podmienok „zákonnosti“ pozbavenia osobnej slobody (pozri rozsudok vo veci Ilijkov proti Bulharsku z 26. 7. 2001, sťažnosť č. 33977/96, bod 94). Každé pozbavenie osobnej slobody totiž musí sledovať účel ochrany jednotlivca pred svojvôľou (pozri rozsudok Veľkej komory vo veci S., V. a A. proti Dánsku z 22. 10. 2018, sťažnosti č. 35553/12, č. 36678/12 a č. 36711/12, bod 74).

11. Krajský súd k námietke sťažovateľa o nezákonne zloženom senáte poukázal (s. 9, body 12 a 12.1. napadnutého uznesenia) na skutočnosť, že k tejto námietke sťažovateľa sa vyjadrila predsedníčka senátu na hlavnom pojednávaní konanom 14. júla 2025 ešte pred vyhlásením meritórneho rozhodnutia, a to tak, že o tejto námietke v zmysle § 32 ods. 6 Trestného poriadku nebude konať, a to z dôvodu, že predmetná námietka nespĺňa náležitosti podľa § 31 ods. 1 a 2 Trestného poriadku. Takýto spôsob vybavenia námietky sťažovateľa sa podľa krajského súdu vzťahuje aj na následné rozhodovanie senátu okresného súdu o väzbe. V zmysle § 32 ods. 6 Trestného poriadku sa totiž o námietkach založených na tých istých dôvodoch, o ktorých už bolo rozhodnuté, viac nekoná. Podrobnejšia odpoveď na správnosť či nesprávnosť procesného postupu zvoleného okresným súdom vo vzťahu k námietke zaujatosti uplatnenej sťažovateľom už preto presahuje rámec väzobného rozhodovania a malo by ju poskytnúť rozhodnutie vo veci samej. Z pohľadu aktuálneho väzobného rozhodovania podľa krajského súdu postačuje, že s námietkou zaujatosti podanou sťažovateľom sa okresný súd vysporiadal ešte pred rozhodnutím v merite veci a až následne rozhodol o jeho väzbe, resp. o jeho žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu.

12. Z uvedeného sa ústavný súd presvedčil, že krajský súd sa predmetnou námietkou sťažovateľa zaoberal a že na ňu poskytol presvedčivú a ústavnoprávne akceptovateľnú odpoveď. Záver krajského súdu o tom, že s námietkou zaujatosti sa okresný súd vysporiadal už v konaní vo veci samej a pri následnom rozhodovaní o väzbe sťažovateľa ju už nanovo nemohol posudzovať, sťažovateľ relevantným spôsobom nespochybnil.

13. Ústavný súd vzhľadom na uvedené dospel k záveru, že dôvody uplatnené v ústavnej sťažnosti v spojení so skutkovými okolnosťami veci nasvedčujú záveru o nedostatku príčinnej súvislosti medzi napadnutým uznesením a obsahom práva sťažovateľa podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru, čo by v prípade vecného posudzovania ústavnej sťažnosti viedlo k záveru o jej zjavnej neopodstatnenosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

14. Sťažovateľ požiadal o ustanovenie právneho zástupcu v tomto konaní. V zmysle § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže ustanoviť navrhovateľovi právneho zástupcu, ak navrhovateľ o to požiada, ak to odôvodňujú jeho pomery a nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Tieto predpoklady musia byť splnené súčasne a ak hoci len jeden z nich nie je splnený, nemožno žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu vyhovieť. Absencia potenciálneho úspechu ústavnej sťažnosti v podobe identifikovaných dôvodov jej zjavnej neopodstatnenosti zakladá dôvod na záver, že u sťažovateľa ide o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti, čo vedie ústavný súd k rozhodnutiu o nevyhovení žiadosti sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu (bod 1 výroku tohto uznesenia). Nevyhovenie tejto žiadosti zároveň zakladá zákonný dôvod na odmietnutie ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 písm. b) zákona o ústavnom súde (bod 2 výroku tohto uznesenia).

15. Keďže ústavná sťažnosť bola ako celok odmietnutá, rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľa stratilo svoje opodstatnenie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. novembra 2025

Ladislav Duditš
predseda senátu